

„Eu nu prea cred că există poezi,
cred că există poezie.”

- Nichita Stănescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VII

Numărul 341

(6814/1379)

10 - 16 ianuarie 2018

Nu ne stricați bucuria, mândria, ființa Anului de Centenar!

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu poți să te poziționezi pe poziții de forță și cu FMI și cu BNR doar pentru că vrei să fii un „Gică” Tudose al guvernării! Nu poți nici să ridiculizezi strada, că așa își sună ție ironia pe buzele umede de setea Brăilei, nu poți nici să le spui oamenilor cum și pentru ce să protesteze pentru că vrei tu „liniște de Centenar”.

Și nu poți să îi iei peste picior chiar pe toți.

Poți să faci asta la nivelul „departamentului” tău... Căci, oricum nici unul dintre subordonați nu va riposta, haina politică fiind cu mult mai eficientă în „rezolvarea” oricărui nepotriviri dintre șefi și subalterni decât ar lăsa loc de manevră „dereglementatul”, din lege și minimă cutumă, Abuz în serviciu.

În Guvern, nu are decât să îi treacă prin balta Brăilei pe toți! Poate să fie „Terente al Guvernului” cu oricare dintre miniștrii. Chiar dacă nu sunt angajații lui pe persoană de „antreprenor” al guvernării, ci au același statut ca el, fiind cu toții parte ai unui contract, fie și neasumat juridic de nici o guvernare în 27 de ani, cu țara, nu cu partidele.

Cu atât mai mult, să și „ieși” din sfera ta de cărmuire și ironii, pentru a-i trata și pe alții la fel, mulți cu un nivel peste ceea ce vei fi atins tu ca maximum de posibilități, arată grave curențe comportamentale și de caracter.

Nu poți să îi dai peste nas FMI-ului doar pentru că tu nu mai ai nevoie de el! Mai ales când nici cel mai titrat finanțist din țara asta nu poate spune dacă va mai fi sau nu nevoie de un împrumut pentru a ieși dintr-o situație gravă (culmea una perceptibil de probabilă a fi produsă chiar de felul tău de a governa!). Și nu poți vorbi în numele anilor ce vin pentru a trage ca un topârlan înstărit în șansa de a fi moșticul din vârful divanului o linie roșie definitivă între o eventuală finanțare de la Fond pentru o posibilă situație de urgență.

Și fie, fă pe excenetricul în numele țării și dă-i peste bot FMI-ului! Poate fi o formulă prin care să ieși în evidență în fața electoratului de partid aidoma unei clauze de oroganță în Centenar. Dar ce ai cu Banca Națională a

României? De ce trebuie să o duci într-un mâl al desconsiderării? Doar dacă nu pregătești altceva! Sau dacă nu ești cumva deranjat că nu ți-a autorizat banca guvernamentală „de dezvoltare” creată prin OUG?!... Sau pentru că BNR nu ți-a făcut jocul în completarea controalelor pe care Ministerul de Finanțe le-a derulat la bănci! Ori poate că BNR s-a tot opus intrării Guvernului în bănci, la nivel de acționariat, prin conversia anumitor datorii...

În fond, ce aparat de lucru de forță ar avea Executivul dacă, înainte de asaltul final, ar avea deschisă și porțița de intra în bănci... Și de a trage de acolo provizioanele pe care nu le poate accesa de la BNR (nu încă!) pe modelul decapitalizării pe care a făcut-o la nivelul companiilor de stat, fără ca măcar să fie chemat să spună unde s-au dus banii! Că, deh', parlamentul e în genunchi când vine vorba de executivul majorității politice.

Cu firmele importante o va rezolva la momentul potrivit, mai ales în cazul celor cu datorii la buget, convertindu-le eventualele restante la impozite, taxe și TVA în acțiuni pentru a obține poziția majoritară sau mai rău (dacă mai poate fi ceva mai rău după ce statul va intra fie și cu singur picior în acționariatul unei firme private)! Mai rămân dară băncile, mai ales că ele sunt puncte esențiale pe fluxurile financiare...

2018 va aduce probabil un stat în care se va lucra prin Trezorerie pentru toate vărsămintele fiscale ale firmelor (chiar dacă s-a amânat cu șase luni, proiectul contul unic la trezorerie este acolo), sau poate chiar prin noua bancă a guvernului, acel melanj instituțional între CEC-ul „de stat” și BNR... Asta dacă nu va reuși să le subordoneze chiar pe acesta...

Aparent, premierul copiază atitudinea de forță pe care a avut-o constant Budapesta față de mediul său intern de afaceri, media, societate civilă... Și, probabil, va scoate din România și biroul FMI pentru că, nu-i așa?!, nu vom mai avea nevoie de această instituție căci niciodată nu va mai veni o criză!

La fel și cu ONG-urile, pesemne se va pune o linie clară de înlăturare din fruntea

piețelor. Să dăm de o parte ce deranjează... Deja, premierul a pregătit terenul prin întâlnirea pe care a avut-o cu ONG-urile din piață. O întâlnire pe care a făcut-o doar pentru a semăna semințele ridiculizării și defăimării... Căci la asta se pricepe bine, trebuie să o recunoaștem!

Concluziile premierului, ironii pe care aceleași ONG-uri nu le-au sancționat de acolo de unde au venit doar pentru a sta preț de câteva ore în confortul fotoliilor de la Guvern, vor fi și ele repere ale anului 2018. De la mesajul premierului că nu trebuie să se mai protesteze „doar de dragul protestelor” (?!), dar acesta este exercițiul democrației, oamenii stabilesc pentru ce protestează, nu trebuie să aibă acordul „tematic” al celor vizați de proteste, la faptul că „ONG-urile nu numesc ele miniștrii”. Doar că tocmai ONG-urile mai asigură o formă de exprimare a societății, mai ales că Parlamentul nu mai este demult un reprezentat al intereselor poporului, ci doar se folosește abuziv de un „uzufruct” dat de alegerile făcute de popor. Da! Societatea civilă nu numește ea membrii guvernului (dar nici Parlamentul nu o face, o încuviințează formal, ba tot mai formal în ultimii ani).

Pesemne, tot în 2018, pe lângă exercițiul, care va trece dincolo de simpla ironizare de acum, de a ni se spune despre ce să scriem, ni se va „sugera” și când să protestăm... Că doar e Anul Centenarului și premierul vrea liniște și armonie, că nu mai așa dovedim că ne respectăm înaintașii! Doar că înaintașii nu ne-au dat o țară pentru a ne căciuli în fața unor epigoni vremelnici. Acești prinți maneliști ai guvernării care trăiesc cu impresia că politica le-a dat lor, „pe persoană fizică”, țara, viața, destinele noastre. Și care par a se încleșta de guvernare doar pentru a se asigura că ne vor strica bucuria Anului de Centenar.

Guvernanți! Parlamentari ai părții nepotrivite de istorie contemporană! Nu ne stricați bucuria, mândria, ființa Anului de Centenar! Căci, altfel, vă vom blestema până la sfârșitul zilelor voastre!

Prin legile voit sucite, lichelele sunt corcolite...

George
Petrovai

Într-o democrație originală, precum cea fătată de postdecembrismul iliesciano-pesedist, orice este cu puțință: să fii bolșevic înrăit și să pozezi în democrat fără cusur; să furi ca-n codru și celorlalți să le vorbești cu nesimțire despre morală și necesitatea respectării legilor în vigoare; odată ales, să trăiești ca-n sânul lui Avraam și, totuși, pretinzând că leafa nu-ți ajunge să te îmbraci (in)decent cu articole de lux, să ți-o sporești în regim de urgență pe seama milioanele de sărăntoci din această țară, astfel ca decalajul dintre veniturile maxime și cele minime să tindă programat spre monstruos; în fine, dar nu în ultimul rând, să le dai cu tifla adevăraților intelectuali prin semnătura de pușcăriaș pusă pe cărțile scrise de mercenari, ba chiar – pe baza patalamalelor și titlurilor rostuite – să ajungi în posturi cheie ale statului (ministru, ambasador, general), deși o lume întreagă știe că ai probleme insurmontabile cu scrierea corectă și cu exprimarea clară.

Cum spuneam, toate astea (și multe altele) sunt posibile doar într-o democrație original-aiuritoare, adică acolo unde, potrivit memorabilei spuse băsesciene, „legile sunt făcute de hoți pentru hoți”.

Dovada cea mai concludentă în acest sens o constituie recenta preocupare sfidătoare a tandemului Dragnea-Tăriceanu și a acoliților săi de-a schimba la iușală (obrazul tăbăcit să pară fin este grăbit) legile justiției în folosul exclusiv al pușcăriașilor și al nelegiuților cercetați în stare de libertate, astfel ca temnițele să se golească încetul cu încetul de criminali, violatori și tâlhari, iar penalii încă neînchiși să fie tratați de anchetatori cu atari menajamente (supraveghere discretă până la totala ineficiență juridică, percheziție la domiciliul învinutului doar cu acordul acestuia), încât la o adică, unii dintre aceștia (Sebastian Ghiță, Puiu Popoviciu, Dan

Ioan Popescu, Radu Mazăre) să poată pleca nestingheriți din țară pentru a-și păpa în liniște purcoaiile de bani murdari prin Serbia, Statele Unite, Madagascar sau la dracu-n praznic.

De precizat că toate aceste lighioane nu spală putina pentru că sunt vinovați și urmează să dea socoteală pentru ticăloșiile lor (în pofida probelor administrate, niciun borfaș postdecembrist cu ștaif încă n-a pledat vinovat), ci – așa cum reiese din cinica scrisoare a ipochimenului cu nume de legumă – pentru că-s sătui până peste cap de statul paralel și de nedreptele lui legi!...

Atâta doar, nenicule, că nu ipoteticul stat paralel elaborează legile în țara asta. Cea mai mare parte din perioada postdecembristă, ele au fost concepute și impuse de către pesediștii de teapa fratelui tău, senatorul Alexandru Mazăre. Statul nu doar paralel, ci de-a binelea ostil intereselor trădătoare și jecmănitore (Serviciile secrete, DNA, justiția n e î n g e n u n c h e a t ă), întrebuițează legile împotriva unor gășcari ca voi, care le-ați dat o alcătuire voit imprecisă, în speranță c-o să le încălcați mai lesne.

Da, fiind îngrozitor de îngăduitoare cu răufăcătorii, legile noastre sunt strâmbe cu oamenii onești, nicidecum cu voi. Iar strâmbătatea de care vă lamentați, decurge pentru țară și nație atât din abrogarea pedepsei cu moartea (China și Singapore ilustrează remarcabilele avantaje ale nemilei față de marii răufăcători), cât și din aceea că averile ilicite nu sunt de îndată confiscate și nelegiuții dovediți nu sunt excluși din viața politică pentru cel puțin zece ani.

Blestemul României de a fi avut un rege prea tânăr și fără personalitate într-un război atât de mare...

Vasile
Lechințan

Abia acum, odată cu dezvăluirile prilejuate de moartea regelui Mihai I al României reiese cu claritate marele nostru blestem dintr-o perioadă crucială a istoriei românești: acela de a fi avut un rege tânăr și fără personalitate într-un război atât de mare. Aceasta ne-a costat ocuparea țării și comunizarea ei forțată, urmată de mii și mii de crime asupra românilor datorate acestei ocupații, atât în România, cât și în Basarabia și Bucovina. Dacă actul de la 23 august 1944, în care regele Mihai I a avut rolul principal, a dus la scurtarea războiului cu circa șase luni și implicit la salvarea a mii de vieți aflate sub teroarea fascistă germană și ungară în Europa, faptul ne-a costat pe noi, românii, mii și mii de jertfe și o lipsire de libertate a milioane și milioane de români pe timp de aproape o jumătate de secol, excepție regele Mihai care a trăit această jumătate de secol în lumea liberă.

Să pornim, însă, de la moartea marelui rege Ferdinand, la 20 iulie 1927, imediat, după, s-a văzut adevărata față a camarilei regale din jurul copilului rege Mihai I în vârstă de 6 ani, cu mașinațiunile și intrigile ei dezastruoase pentru țară, departe de problemele politice grave ale țării, ceea l-a făcut pe marele prim ministru Ion I. C. Brătianu să o amenințe pe camarilă că dacă nu se potolește va transforma România în republică. Era, așadar, un prilej de-a dreptul

extraordinar pentru România de a avea un președinte de republică, de tip american de exemplu, în persoana marelui om politic I.I. C. Brătianu, să detroneze pe micul rege nevinovat, care evident că nu știa ce se întâmplă în jurul său, nu și trăia nici copilăria, fiind o victimă a celor maturi care-l aplaudau, se maimuțureau cu „solemnități grave” și se linguseau (cel puțin așa percepea micul copil) în jurul său. N-a fost să fie așa. La 27 noiembrie 1927, marele om politic Brătianu moare și el. România își continuă însă drumul până în 1930 cu o regalitate fără nicio prestanță în Europa și în lume. Care mare personalitate politică a lumii putea să aibă disponibilitatea de a consolida vreo legătură serioasă cu regalitatea României?. În loc ca marele om politic democrat Iuliu Maniu să preia el frâiele țării, în 1930 îl aduce în țară pe Carol al II-lea și astfel tatăl aventurier îl detronează pe nevinovatul copil fiu și preia el titlu de rege al României, ținându-l departe de problemele politice ale țării pe Mihai, devenit „Mare voievod de Alba Iulia” (în treacăt fie spus, un titlu sonor, „ce din coadă au să sune”). Din păcate, opțiunea marelui om politic Iuliu Maniu îi va fi fatală, lui și României, deoarece nu după mult timp regele Carol al II-lea (cu autoritatea șubredă) transformă țara într-o dictatură personală, când partidele politice au fost desființate și România Mare sfâșiată prin cele două dictate care au răpit Basarabia, parte din Bucovina și nordul Ardealului, iar în septembrie 1940, Carol al II-lea este alungat din țară, urmând

apoi dictaura legionară a generalului Antonescu și readucerea pe tron în 1940 a tânărului rege Mihai I. România se afla astfel pusă într-o situație îngrozitoare: țara sfâșiată și fără viață politică democratică iar forțele democratice reprezentate de Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Constantin I.C. (Dinu) Brătianu ș.a. erau reduse la tăcere. Astfel tânărul rege Mihai I, considerat de Antonescu, de Hitler, de Stalin, de Churchill, de Roosevelt nu avea nicio personalitate, se supunea Conducătorului Statului (Antonescu) și semna numeroase legi nedemocratice și ordine dictatoriale, unele și antisemite.

Oare se ajungea la această umiltoare situație a regalității dacă era în România în acest timp un rege matur politic și cu o vârstă care să impună prestanță în Europa și în lume? Doar bătrânul rege Carol I sta față-n față cu prințul Nicolae al Rusiei la 1877-1878, acesta implorându-i ajutorul, deoarece armata rusă putea fi zdrobită. Bătrânul rege Ferdinand sta față-n față cu împăratul Rusiei și cu cel al Austro-Ungariei. Toți îl curtau în preajma intrării României în Primul Război Mondial.

Un rege matur și cu prestanță – dacă ar mai fi trăit regele Ferdinand măcar până la terminarea războiului al Doilea Mondial – sau un președinte de republică de tip american în persoana lui I.I.C. Brătianu sau a lui Iuliu Maniu ar fi dat, cu siguranță, o nouă turnură asupra mersului României, țara ar fi avut „noroc”, cum se spune în popor. Regele Mihai I, practic

captiv al dictaturii lui Antonescu apoi al dictaturii comuniste, nu avea niciun cuvânt de spus în fața „groapei cu lei” a lui Churchill, Stalin și Roosevelt. De aceea încercările sale de a lua legătura cu șefii țărilor democrate nu aveau niciun efect. Este semnificativ faptul că regele Mihai I declara până la bătrânețe că îl ura pe Churchill că ne-a lăsat pradă lagărului socialist. Avea, așadar, până târziu în suflet sentimentul complexului de inferioritate al regelui imatur politic de odinioară față de britanicul cel puternic. Astfel de complexe nu puteau avea niciodată regele Ferdinand sau ipoteticii președinți de republică Brătianu sau Maniu, oameni deosebit de puternici și ei, care ar fi pus pe Churchill la respect față de România, în ultimă instanță prin Casa Regală britanică. Și oalele sparte ale acestei situații le-a plătit cu vârf și îndesat întreaga națiune română de-o parte și de alta a Prutului. Greșeala a fost, în primul stadiu al problemei, a oamenilor politici ai vremii, care au dat țara pe mâinile unui copil, numai pentru a păstra regalitatea și linia acestei familii regale, mergând orbește înainte cu această „fidelitate”, în loc să fie fideli țării și nu unei familii regale. Apoi vina se revărsa și asupra tânărului rege Mihai I, de când a devenit major, desigur, deși practic se ținea, în continuare, de pasiunile sale „apolitice”: mașini, avioane etc. Nu trebuia să se mențină la putere cu orice preț, trebuia să fie mai puternic și mai responsabil, sau... abdicarea onorabilă din vreme. I se laudă în aceste zile „simplitatea și modestia” pe

care le-a avut toată viața. Acestea, într-adevăr, sunt calități ale unui candidat la canonizare, dacă reușește să facă și minuni, ceva fapte supranaturale, dar la un om de stat ele sunt dezastruoase pentru țara respectivă. Un președinte american a spus odată clar că el n-are nevoie de oameni cumiți (bineînțeles, în sensul bun al cuvântului) și că are nevoie de oameni îndrăzneți și puternici. Cu simplitate și modestie nu rezolvi nimic și nu cu aceste atribute s-a ridicat America. Precis regele Ferdinand sau „președinții de republică” Brătianu și Maniu ar fi avut părghiile necesare să trateze de la egal la egal cu Churchill și cu Roosevelt pentru a scoate România din „fatalul și mioriticul” destin dat de Yalta. Chiar fără părghiile necesare, Maniu a încercat să ia legătura cu puternicii oameni politici ai țărilor democrate, pe ascuns de Antonescu, dar nu avea puterea politică necesară.

Așadar maimuțările și linguşelile politicianilor interbelici față de copilul rege Mihai I, față de regalitatea cea fără de personalitate și fidelitatea față de o familie domnitoare pusă mai presus decât fidelitatea față de țară ne-au costat enorm ulterior. Nu era pusă acum în contraponderă salvarea a mii de vieți din Europa cu distrugerea a mii de vieți în România de pe ambele maluri ale Prutului, nici schilodirea prin dictatură a destinului a milioane de români și nici confiscarea Basarabiei și nordului Bucovinei de către ruși.

Primul președinte al Parlamentului Republicii Moldova, Alexandru Moșanu, a plecat în lumea celor drepti...

Galina Martea

Un mare nume, o mare personalitate politică din Basarabia a plecat în lumea celor drepti. Este vorba de Alexandru Moșanu (n.19 iulie 1932, comuna Braniște, județul Bălți, Regatul României, actualmente raionul Râșcani, R.Moldova), academician, profesor universitar, doctor habilitat în istorie, primul președinte al Parlamentului din Republica Moldova, politician și istoric basarabean care a contribuit enorm în procesele de renaștere națională și de obținere a independenței în R.Moldova, 27 august 1991. Alexandru Moșanu a decedat la vârsta de 85 de ani în ziua de 7 decembrie al anului curent.

Fiind în fruntea legislativului moldovenesc în perioada anilor 3 septembrie 1990 și până în 2 februarie 1993, Alexandru Moșanu s-a manifestat de a fi o personalitate cu o inteligență aparte și o personalitate nespuse de devotată întru principiile ce s-au centrat în totalitate pe valo-

rile naționale ale neamului românesc și anume: obținerea independenței în Basarabia după 1990 și, nu în ultimul rând, un mare adept al reunirii cu România (dorință care până la ziua de azi nu a fost realizabilă); adoptarea drapelului de stat după obținerea independenței, cu prezența tricolorului (albastru, roșu și galben), fiind asemănător cu cel al României; adoptarea imnului țării cu prezența cântecului „Deșteaptă-te române” (fiind valabil doar pentru anii 1991-1994); elaborarea unui șir de acte legislative prin intermediul cărora s-a contribuit enorm la întărirea proceselor de unitate națională în primii ani de independență a țării. Scopul principal al acestui lider politic a fost desprinderea totală a țării de URSS și de a crea condiții cât mai bune întru consolidarea tuturor proceselor democratice/politice/economice în Basarabia de după anii 1990. Prin capacitatea sa de a fi un Om adevărat al intelectualității, al culturii, al politicii și, nu în ultimul rând, al poporului român din Basara-

bia, Alexandru Moșanu a ținut mereu pasul și a pledat mereu pentru libertate, dreptate și adevărul istoric, astfel fiind acel om politic și acel patriot național care a determinat legislativul din Moldova de a condamna și a dezaproba Pactul Ribbentrop-Molotov (semnat la 23 august 1939), tratat care a avut consecințe nespuse de fatale pentru Basarabia. Fiind foarte prezent în viața politică a țării, Domnia Sa de-a lungul anilor a ocupat funcții de conducere destul de importante și anume: președinte al Parlamentului R.Moldova (1990-1993), președinte al Prezidiului Sovietului Suprem al R.Moldova (până în 1993), deputat în Parlamentul R.Moldova (1994-2001), președinte al Congresului Intelectualității (1994), unul dintre fondatorii Frontului Popular, vicepreședinte al Partidului Forțelor Democratice, fondator și redactor șef al revistei „Destin Românesc” etc. Totodată, prin cultura sa spirituală și intelectul său deosebit, Alexandru Moșanu a reușit să renască și să readucă în viața basarabenilor unitatea

și conștiința națională, adevărul despre neamul românesc, procese care au fost multilate de-a lungul istoriei de până la 1990. Numai datorită acestui fapt Alexandru Moșanu merită a fi inclus în rândul celor mai de seamă personalități ai neamului românesc, personalități care au luptat pentru integritatea și unitatea națională românească.

Alexandru Moșanu, fiind un mare luptător pentru libertate și un mare promotor al adevărului istoric, a fost mereu un adept pentru reunirea cu patria-mamă, ulterior, într-un interviu, menționând câteva momente/regrete despre declarația de independență a R.Moldova: „...Nu a fost cea mai bună soluție, dar la moment nu era posibil altceva... Atunci, principalul scop era desprinderea de URSS - asta ne era dușmanul, care ne-a stat în casă și ne-a măcelărit, pentru că oamenii nu puteau deschide gura ca să spună ce gândesc, nu puteau să-și vorbească limba, erau constrânși să facă familii mixte, școli mixte și grădinițe mixte...”, concomitent declarând „Problema

României era problema noastră. Și România trebuia prima să pună problema reînțoarcerii teritoriului său. Un singur semn de la București ar fi fost suficient. Dar în România, abia ieșită de sub regimul comunist, veniseră la putere aceiași comuniști. De-ar fi existat dorință, la 5 aprilie 1991, când Lituania era liberă și URSS se prăbușea, Iliescu n-ar fi semnat tratatul româno-sovietic cu Gorbaciov...”

Personalitate de o cultură distinctă, demnitate/modestie și moralitate integră, omenie și verticalitate demnă de prețuit, remarcabil Om al intelectualității române, Alexandru Moșanu (renumit istoric și profesor universitar, celebru om politic) a plecat dintre noi, a plecat în lumea celor drepti. Dispariția Domniei Sale este o mare pierdere pentru întreg neamul românesc, pentru întreg neamul românesc din Basarabia. Domnia Sa și-a iubit cu adevărat țara și poporul.

Dumnezeu
să-l odihnească în pace!

Un document excepțional al lui Corneliu Coposu: adevăratul artizan al actului de la 23 august 1944 este Iuliu Maniu și nu regele Mihai I

Vasile
Lechințan

În custodia Consiliului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității se află un document excepțional privind desfășurarea actului de la 23 august 1944 care a dus la întoarcerea armelor și la contribuția deosebit de importantă a României la scurtarea celui de-al Doilea Război Mondial și la salvarea a mii de vieți din Europa aflată sub teroarea fascistă germano-ungară. Este vorba despre un interviu, descoperit recent de către istoricul Marin Pop din Zalău, dat la 20 august 1945 de Corneliu Coposu jurnalistei Margaret Tayer, corespondent al agenției de știri Associated Press. Se confirmă, iată, prin acest document, că marele om politic Iuliu Maniu, liderul Partidului Național Țărănesc, nu a stat cu mâinile în sân în mod mioritic și a început încă din 1941 să organizeze clandestin ieșirea României din război până nu e prea târziu, pentru readucerea țării la viața democratică interbelică și eliberarea ei de dictatura militară a lui Antonescu, care se succeda după dictatura regalității (a lui Carol al II-lea din 1938-1940) și dictatura legionară.

Ce declară tânărul de atunci Corneliu Coposu, secretar politic și colaborator apropiat al lui Iuliu Maniu, care a participat și el la toate etapele de pregătire și realizare a actului de la 23 august 1944? El recunoaște că a fost atunci „o lovitură de stat [...] pregătită de multă vreme de către o conspirație”, de către „un grup de conspiratori luminați, în colaborare cu Palatul”. Observăm că Coposu pune astfel de la bun început importanța decisivă a „conspiratorilor luminați” și nu a Palatului.

Acțiunea pregătitoare a început „în primăvara anului 1941 (aprilie), când se conturase clar perspectiva intrării României în război, alături de Axă”. Astfel Iuliu Maniu s-a înțeles cu Constantin I.C. (Dinu) Brătianu (șeful Partidului Național Liberal) spre a întreprinde acțiuni comune pentru restaurarea normalității și democrației în țară și în relațiile externe cu partenerii tradiționali din lumea democrată. Coposu declară că „În ajunul sărbătorii Paștelui 1941, Dl. Dinu Brătianu, în numele Partidului Liberal, a investit (prin declarație verbală solemnă) pe dl. Maniu, să acționeze, în interesul superior al Națiunii, și în numele partidului liberal”. Așadar marele om politic ardelean devenea șeful opoziției unite P.N.Ț. – P.N.L. Primul pas a fost întrevăderea cu cei doi reprezentanți diplomați ai guvernelor englez și american la București, „în 27 aprilie 1941, la sediul legației britanice, cu

participarea dlui Maniu, a d-lui Reginald Hoare [diplomat britanic] și a d-lui Gunther [Franklin Mott Gunther, ambasador al SUA la București]”. S-au constituit două grupuri de legătură, între „opozitia unită” din România și o reprezentanță autorizată a guvernului englez. „Cu acest prilej Dl. Maniu a cerut celor două guverne: să asigure anularea arbitrajului de la Viena și retrocedarea Transilvaniei de Nord; să asigure dreptul României la frontierele din 1938 (Basarabia, Bucovina de Nord și Cadriaterul dobrogean); să considere «opozitia unită» drept reprezentant legitim al României” etc. Diplomații au cerut acordul guvernelor lor și după numai o săptămână „a fost adus la cunoștința D-lui Maniu de către respectivii miniștri plenipotențieri, printr-o notă verbală cu următorul cuprins: Guvernul Statelor Unite este de acord deplin cu toate măsurile avizate de guvernul Marii Britanii și se consideră angajat în toate aceste măsuri. Guvernul britanic dă asigurări categorice că nu va recunoaște niciodată arbitrajul germano-italian de la Viena și urmările lui și consideră Transilvania atribuită Ungariei drept teritoriu românesc aparținând României; în ce privește frontiera româno-sovietică este favorabil temei românești, însă nu poate contracta niciun angajament, soluționarea problemei fiind în funcție de comportarea României și tratatele dintre Aliați”. Așadar, era în joc comportarea României în imediat următoarea perioadă.

Maniu a trecut la constituirea grupurilor de legătură cu aceste guverne, sub strictă conspirativitate, pericolul era imens din cauza contrainformațiilor germane, a Siguranței Statului, a serviciilor de informații ale mareșalului Antonescu și ale Gestapo-ului, de exemplu gruparea Rică Georgescu-Vișa a fost descoperită de Gestapo printr-o agentă dublă. Grupările instituite de Maniu primeau și transmiteau informații despre mersul războiului și al tratatelor comune. Numai Țurcanu a transmis pe cifrul marinei britanice, până în ajunul armistițiului, 105 telegrame. Coposu arată că opoziției democratice unite P.N.Ț. și P.N.L. i s-a alăturat, începând cu 1943, și P.S.D. (socialiștii) și de la 20 iunie 1944 și P.C.R. (Maniu avusese reticențe în privința colaborării cu fruntașii P.C.R., cerându-le „să afirme deschis dreptul României asupra Basarabiei și Bucovinei de Nord”). De la sfârșitul anului 1942 „au fost antrenați [...] M.S. Regele și anturajul său (prin străduințele lui Grigore Niculescu Buzești)”, închegându-se o opoziție mai amplă, arhitectul ei recunoscut de toți fiind Iuliu Maniu, care a purtat cu ei convorbiri directe,

inclusiv cu reprezentanți ai Armatei, cu Sănătescu, Buzești, Gen. Niculescu, ei „au fost antrenați din comanda unităților și Statul Major”. Au fost cooptate chiar „persoane de încredere din Ministere, Siguranța Statului, S.S.I.; apoi un grup de legionari (neimplicați în crime și abuzuri, desprinși din punct de vedere ideologic de Sima)”. Și – spune Coposu clar în interviu – că „Acțiunea conspirativă a fost pusă sub auspiciile M. Sale Regelui, în numele căruia se desfășura tentativa. Inițiativa și dirijarea conspirației a aparținut Dlui Maniu”.

Regele era folosit deci ca un simbol. Grigore Niculescu-Buzești, diplomat în funcțiune la Externe, un apropiat al lui Maniu, mijloca întâlnirile secrete dintre rege și șeful opoziției unite, și între rege și comunistul Lucrețiu Pătrășcanu. Coposu declară că „Buzești a fost prezent la toate întâlnirile, discuțiile, negocierile, tratativele impuse de situație, cu partidele istorice, cu social-democrații, cu comuniștii, cu militarii. Toate discuțiile, propunerile erau comunicate d-lui Maniu, care aviza”, inclusiv „măsura luată în ziua de 23 August 1944, orele 14, de arestare a Mareșalului și a colaboratorilor lui (cu putere de a opune rezistență), s-a decis după ce dl. Buzești a obținut asentimentul D-lui Maniu pentru arestare”. Coposu mai arată că nu comuniștii au arestat pe Antonescu, și că „din întreg P.C.R., Dl. Lucrețiu Pătrășcanu, primul, a luat cunoștința de arestarea lui Antonescu în ziua de 23 August 1944, [abia] la orele 20”, Bodnăraș și ceilalți au fost informați mai apoi de Pătrășcanu, iar Gheorghiu Dej, Groza, Maurer, „au fost informați prin comunicatul de la radio”. În prealabil s-au făcut ultimele încercări „pentru a-l determina pe Mareșal să facă neîntârziat armistițiul”, prin „trimiteră Dlui. George Brătianu și a Dlui. Mihalache la Mareșal în dimineața de 23 August”. De menționat că Iuliu Maniu a avut legături permanente cu guvernul englez, cu Winston Churchill, cu fruntași ai politicii engleze și americane, cu președintele cehoslovac Eduard Beneș, „care, la solicitarea Dlui. Maniu a tratat direct cu generalisimul (atunci mareșal) Stalin, obținerea unor condiții favorabile pentru România, condamnată principial, prin hotărârea Marilor Aliați, să suporte clauza «capitulării fără condiții»”. Maniu a făcut și numeroase memorii de protest adresate lui Antonescu și demersuri adresate guvernului, în interesul unor antifasciști persecutați sau condamnați și „în favorul evreilor terorizați prin aplicarea legiurilor antisemite”. Culmea este că peste câțiva ani, la arestarea lui în 1946, nimeni nu i-a luat apărarea, inclusiv nici regele

Mihai I. Coposu mai declară că „Dl. Maniu a intrat în legătură cu Palatul și a avut nenumărate întâlniri clandestine cu M. Sa Regele și anturajul său, precum și două întrevăderi cu M.Sa Regina Mamă”.

Așadar Maniu a pus Palatul în mișcare, și nu invers. Datorită prestației sale politice și morale uriașe, Maniu a atras de partea coaliției democratice unite, pentru cazul „aplicării soluției a doua (răsturnarea guvernului prin forță)”, un mare număr de ofițeri superiori, printre care generalii Constantin Sănătescu, C. Niculescu, M. Racoviță, Aurel Aldea, Ion Liteanu, Iosif Teodorescu, Anton din jandarmerie, Gen. Dr. Marinescu, Dnii. Colonei Ștefan Niculescu, Dămăceanu și Șelescu, precum și Dnii.: Amiralul Gheorghiu, Amiralul Măcelaru, comandorul Mocanu din marină și general Ermil Gheorghiu, comandor Abren din aviație. Pentru menținerea legăturilor permanente cu militarii, au fost desemnați Aurel Leucuția și Corneliu Coposu”. Au fost atrași în conspirație, fără asentimentul lui Maniu, generalii Mihail, Dombrowski, Potopeanu, dar Maniu „a refuzat să ia contact personal [cu ei], când i s-a cerut aceasta de către Palat”. Aportul celor care au participat la răsturnarea lui Antonescu a fost mare – zice Coposu în interviu – inclusiv tineretul național țăărănesc, tineretul comunist, cadre didactice universitare (Danielopolu, N.G. Lupu, Grigore Popa, Parhon, Al. Rosetti, Moisil). Înaintarea vertiginoasă a trupelor sovietice a făcut ca soluția a doua, de arestare a mareșalului, să se pună în aplicare imediat, deși soluția prima, de încheiere a armistițiului de către Antonescu ar fi fost mai favorabilă, deoarece „Antonescu avea autoritate și prestigiu în armată; cunoștea potențialul militar român și german, amplasamentul trupelor, forțelor de care dispun germanii în țară și în vecinătatea frontierelor, forțele pe care le-ar putea antrena [Hitler] împotriva României”. Dar se știe că Antonescu nu a fost de acord cu încheierea armistițiului fără a-l anunța în prealabil pe Hitler, deoarece și-a dat cuvântul său de onoare în acest sens. A pus astfel cuvântul său de onoare mai presus decât interesele țării.

Corneliu Coposu fiind întrebat de ziarista de la Associated Press care sunt „factorii principali ai răsturnării de la 23 August 1944?”, a spus că „Este dificil și prezumțios să citezi nume și să stabilești indirect cote de participare”, și apoi, din curtoazie și diplomatie, a spus că „aportul de căpetenie, care este în afară de orice discuție, revine M. Sale Regelui” și enumeră pe cei care au dat „concurs nelimitat Dlui. Președinte Maniu”: țărăniști (Ion Mihalache, Ghiță

Pop, Ion Hudiță, Virgil Solomon, Aurel Leucuția, Ilie Lazăr, Mihai Popovici ș.a.), liberali (C.I.C. Brătianu, Bebe Brătianu, C. Zamfirescu ș.a.), socialiști (Titel Petrescu, Flueraș, Jumanca, Voitec ș.a.), comuniști (Lucrețiu Pătrășcanu, Constantinescu-lași, Bodnăraș, C. Pîrvulescu ș.a.), militari, grupul de la Ministerul de Externe, în frunte cu Grigore Niculescu-Buzești. Coposu mai remarcă deosebită însemnătate a acțiunii întreprinse de prințul Barbu Știrbey și Constantin Vișoianu la Cairo, în menținerea legăturii cu guvernul englez. Grigore Niculescu-Buzești a cerut de zlegare de la Maniu (deci nu de la rege) pentru aplicarea celei de-a doua soluții și astfel mareșalul Antonescu și Mihai Antonescu – șeful guvernului au fost arestați. Generalul Sănătescu i-a predat unei echipe conduse de Emil Bodnăraș, ca să-i ascundă, sub pază, iar acesta i-a închis la locuința sa clandestină din str. Vatra Luminoasă, de unde au fost apoi ridicați de sovietici. În încheierea interviului, Coposu a declarat că actul de la 23 August 1944 este „momentul istoric al unui început de eră nouă, actul de botez al unei epoci noi de democrație, care nădăjduim că va aduce libertatea mult așteptată, prosperitatea și independența neamului românesc”. S-a înșelat însă amarnic. Așadar, confiscarea acestui act istoric astăzi de către monarhiști, exclusiv pe seama regelui Mihai I, ignorându-se complet artizanul principal al luptei pentru democrație și întoarcerea armelor alături de aliați este un exces nepermis și reprezintă un act de mare ingratitude față de o personalitate care a sfârșit atât de tragic în închisorile comuniste și față de care regele nu s-a solidarizat ca să-l grațieze după condamnarea lui în noiembrie 1947.

Tragic este faptul că prin actul de la 23 august 1944, într-adevăr s-au salvat mii de vieți în Europa și s-a scurtat cu circa șase luni războiul, dar toate acestea s-au realizat pe tragedia a mii de români de-o parte și de alta a Prutului, victime ale dictaturii staliniste, și pe seama a milioane și milioane de români a căror destin a fost frânt timp de aproape 50 de ani (1945-1989). Acestea le-au plătit românii și din cauză că nu au avut un rege matur politic, care să se opună trecerii Nistrului de către Armata Română și să organizeze el mai repede cel puțin cu un an înainte întoarcerea armelor alături de Aliați, cum a făcut regele Italiei, de exemplu, în primăvara anului 1943, deoarece avea mai multe părgii decât opoziția.

Acum, „vaccinuri”! Dar mâine?...

Cezar Adonis
Mihalache

La câte „panouri” au apărut în România, la câte mesaje, cu adevărat în sensul de atentat, și nu doar „la sănătatea publică”, ba chiar la securitatea națională, s-au vehiculat prin afișe, bannere, panotaje, reacția lui Raed Arafat față de panourile „anti-vaccinare” este cu adevărat deplasată! Mai ales că sistemul a tăcut când, prin mesaje publicitare cu mult mai elaborate decât panoul „anti-vaccinare” de acum, se făcea propagandă enclavizării, fărâmițării, ruperii țării în bucăți, inducându-se vinovăția centrului pentru sărăcia fiscal-financiară a anumitor „ținuturi”. Dar nimeni nu a dat jos acele panouri. Nici marea „cârpă secuiască”, nici panourile cu „focurile de veghe secuiești” ce decupau ba inima țării, ba întreg Ardealul de Nord, nimic nu a deranjat „centrul”.

Acum, însă, un mesaj publicitar destul de anost la nivel imagistic a născut o puternică reacție din partea sistemului! „Atentat la sănătatea publică”!

Grid
Modorcea

Istoria contemporană a României este plină de probleme, care au generat în lanț crize de toate soiurile, politice, economice, religioase, culturale. Avem probleme, nu avem soluții. Există o vorbă la americani, care spune că învingătorii sunt cei care au găsit soluții, învinșii sunt cei care au probleme. Soluții pentru România de azi, cine ne dă?

Eu am încercat să tot dau soluții, fiindcă mă consider un învingător. Și am căutat pe toate căile să dau ceea ce eu însumi am primit de la Dumnezeu. Una din marile mele soluții este Armagedon revelat. Este inspirată de realitatea creștină în care am trăit. Dar poate că această cale este mai grea, deși este singura care poate duce la o lume a omului puternică, eliberată de chingi efemere și cărje inutile.

Dar de sărbători am constatat și altceva, marea apetență a românilor pentru muzică, pentru distracții în general. Am scris despre acest lucru pe larg în cronică mea la Târgul de Crăciun. Acolo am văzut mii de români care, seară de seară, timp de 27 de zile, au venit să-i asculte pe soliștii și orchestele preferate. Au fost și formații populare, care au arătat obiceiuri străvechi, mi-au umplut sufle-

Probabil, nu panoul în sine l-a deranjat atât de rău pe secretarul de stat! Asta plecând de la premisa că trecătorii văd cu adevărat mesajele stradale și ele nu sunt receptate, de fapt, doar de aceia care vor să le vadă. Adică au oricum o opinie formată... Ce putea deranja dară atât de rău pe cele câteva panouri, oricum insignifiante ca număr și

putere de penetrare la nivelul maselor, încât să determine vehementa reacție a secretarului de stat?

Mesajul de acum sau „invitația” la o analiză cu mult mai largă cuprinsă între cuvintele cu adevărat cheie. Căci, nu substantivul central din mesajul panoului

deranjează sistemul (tema vaccinurile va trece la un moment dat), ci alte cuvinte cheie din el: „Citește!”, „Informează-te”, „Cunoaște”!

Acestea sunt cu adevărat cuvintele cheie care ar putea determina trecătorul la o analiză mult mai aprofundată decât tema de acum, cea a vaccinurilor... Căci, substantivul la

care se referă ar putea fi orice altceva. De la sensul mai larg al medicamentelor, la alimente, până la stări de fapt ale Agorei postdecembriste, sociale, economice, politice...

Chiar dacă panourile respective, impropriu numite „publicitare” în

cazul mesajului de acum, ar fi cuprins un îndemn tranșant împotriva vaccinării și tot nu ar fi trebuit să vină un argat al sistemului, poate și al altui binom din interiorul marelui binom, al relației medic-producători de vaccinuri, să facă o acuzație demnă de anii întunecați pe care țara i-a mai traversat când i se spunea „de sus” ce este bine pentru ea...

Unde este „atentatul”, ori „subminarea”, ori „campania diabolică” în cazul unui mesaj care te invită la informare?! Și care, culmea, ca mesaj, este construit și pe ceea ce Raed Arafad recunoștea: vaccinurile nu pot fi sută la sută sigure pentru toți. Amenințarea atât de gravă a unui mesaj „publicitar” ar putea fi poate doar în orizonturile care s-ar deschide cu fiecare pagină citită, cu fiecare „cunoaștere” obținută!

Da, e adevărat, o națiune luminată este mai greu de condus, căci așteaptă mai multe explicații și nu mai „înghite” pe nemestecate „rațiile” (de vaccin, de medicamente, și acestea tot mai generice, de informare) decise de un sistem care niciodată nu a

răspuns fie și pentru acel 0,1 la sută al riscului neacoperit.

De fapt, ar fi chiar esența unui mesaj ce ar putea înlătura în sfârșit acel „Degeaba” care ne bântuie speranțele... „Citește! Informează-te! Cunoaște!”... Este un drept pe care l-am obținut în '89 dar căruia pare că abia de acum am putea să-i pătrundem esența...

Astăzi, sistemul vine și acoperă cu palma un mesaj, invocând, e drept, o stare reală... Morțile produse de anumite boli și care ar fi putut fi evitate prin vaccinare. Evitate masiv, dar nu sută la sută...

Dar mâine? Care va fi oare următorul substantiv sau verb acuzat fără drept de replică de subminare ori chiar atentat?

Soluții pentru România

de bucurie și am văzut în ele oglinda viitorului. Iată o soluție pentru clasa politică, să meargă pe această cale a rădăcinilor. E calea verticală.

Dar am constatat și o cale pe orizontală, o înclinație puternică și spre muzica nouă, modernă, mai ales la tineri. Un adevărat fenomen s-a petrecut la recitalul solistului Smiley, al cărui nume simbolizează Zâmbetul uman, el însuși fiind un om voios și foarte plăcut, ba foarte iubit. Numele lui real este Andrei Tiberiu Maria și este născut la Pitești, în anul 1983. Este singurul din sute de cântăreți pe care i-am văzut care încearcă să facă o muzică originală, fiindcă majoritatea cântăreților și formațiilor de la noi sunt orientate spre imitarea muzicii americane, în special. Iar cei care nu imită muzica străină, imită manelele, dau în gropi, nu fac muzică, sunt mici fabrici de făcut zgomote, deși există unele trupe care prelucrează muzica gypsy și muzica lăutărească, reușesc performanțe speciale, ba și compoziții foarte originale, așa cum reușește Loredana și formația „Agurida”, care îmbină original folclorul cu muzica modernă, uneori cu sonorități de jazz. Loredana are talentul de a porni de la o țigănească (muzică diferită de manele) foarte cunoscută și de a o înfășura în sonorități care duc la un cu totul alt plan, intelectual, rafinat. Ea împacă subtil capra și varza. Aceasta face

artista. Se ocupă cu vraja. Pleacă de la „Trandafir de la Moldova” și ajunge la „Trandafir de București”, ca să rimeze cu „mă iubești”! Mulți încearcă acest mariaj între folcloric și cult, între popular și spiritual. E zona lui Adrian Naidin, Maria Răducanu, Maia Morgenstern și poate și alții ca ei, puțini, desigur, pe care n-ai să-i vezi invitați la concerte de tip parastas.

Este o soluție, pe care o practică și formația „Damian Brothers”, dar care e mai apropiată de formula din „Șatra” lui Loteanu (vezi piesele „Șaraiman” sau „Ocii ciornăie”) ori de aceea a unui Goran Bregovici. Este o formație remarcabilă, de muzicieni unul și unul. De altfel, unii dintre ei, se află și în trupa „Agurida”. Un genial trompetist, de pildă (păcat că numele lui nu e prezentat nicăieri) face legătura dintre formații, iar amândouă merg pe această direcție a muzicii lăutărești duse la valențe moderne. Și multe trupe merg pe această direcție, desi aglomerația duce și la rebuturi, ca în cazul „Provincialii”, „Bosquito”, „Proconsul” etc. Dar este o muzică urmărită cu pasiune de spectatori.

Însă calea românească, deocamdată, mi se pare cea a lui Smiley, el este zâmbetul aruncat tuturor imitaționiștilor, deși și el pare rupt din repere americane, amintind de rapperii Eminem și

Justin Bieber. Nu este rău. Însă la stilul R&B sau Hip Hop, foarte bine asimilat, Smiley introduce o notă românească, plină de lirism și umor. La un concert live, textele lui sunt pe buzele tuturor. Am observat o aderență formidabilă la tineri. Noua generație este o generație Smile, mai exact, Smiley. Este frumoasa ironie cu care asimilează muzica modernă.

În muzică nu poți fi izolat, influențele sunt inerente. Muzica e poate singura artă unde nu există granițe. Însuși Geroge Enescu, cel mai mare compozitor român, original până în măduva oaselor, regele asimilării specificului folcloric, caracterizat prin iuțirea de sine, nu este liptit de influențe. A trăit în generația lui Ravel și Debussy, cu care a fost prieten, iar impresionismul simfonic și-a pus culoarea și pe unele piese de-ale sale. Dar Enescu a reușit să rămână el însuși, fiindcă nu și-a trădat sursa, rămânând reprezentantul original, pe plan simfonic, al iuțirii de sine românești.

Pe alt plan, mai ușor, încearcă să fie Smiley. Trebuie spus că ceea ce reușește pe scenă, muzica live, este superior filmulețelor video pe care i le-am văzut pe YouTube. Ceea ce-i lipsește, este mișcarea, handicapul tuturor soliștilor români, incapabili să danseze în timp ce cântă, din lipsă de antrenament. Și de coregrafi. Cântăreții populari pot face

ambele lucruri deodată. Smiley trebuie să se apropie mai mult de acel specific național de care am vorbit, al iuțirii de sine. El are în sânge mișcarea, plus că toate melodiile sale sunt originale, creație proprie, lipsite de imitația nefastă. El a luat tot ce e mai bun la Eminem și românizează. Aștept o implementare în matca națională, să aflu cum și Eminem sau Bieber îl imită. Iată un dialog posibil. Cred că este o soluție pentru muzica românească modernă. O dovedește și audiența imensă de care se bucură la tineri acest solist, foarte înzestrat de la natură.

M-am gândit să fac o listă cu soluții pentru România, să adun ceea ce am tot publicat de-a lungul anilor și s-a risipit, deși mărturisesc că, la un moment dat, dinspre guvern am primit un mesaj de mulțumire pentru soluțiile pe care le-am furnizat din America. Înseamnă că Cineva, acolo, sus, ne citește. De aceea, prind curaj și vă îndemn ca și în anul 2018 să citiți articolele mele, căci în mai toate strecor câte o soluție, oricum, mă aflu la vârsta la care pun diagnostice, ca un medic bun, care nu dă soluția, medicamentul, dacă nu formulează diagnosticul. Uneori diagnosticul sugerează și soluția. Și vreau să dăruiesc ceea ce am găsit deja și mi-a adus satisfacții enorme.